

Ένα

απ'τα όμορφα αυτά ανοιξιάτικα βράδια, φόρα μια ζακέτα και βγες απ'το σπίτι σου. Μην κάνεις αυτά που συνήθιζες. Απλά βγες. Αποφάσισε να περπατήσεις κάπου ήσυχα. Μακριά απ'τα πολυχύχναστα μπαρ και καφετέριες. Μακριά απ'τη μαζική διασκέδαση που είναι κοπιαστική σαν την καθημερινότητα. Αυτή τη νύχτα απλά κάνε το κάτι διαφορετικό.

Παρατήρησε τα καλώδια των στύλων της ΔΕΗ. Τη συνέχειά τους. Ξέρεις, ακόμα και τα καλώδια αυτά κρύβουν μαγικούς ήχους.

Πρόσεξε τα φώτα στις παρυφές της πόλης. Κι αυτά έχουν μια ολοδικιά τους μελωδία να σου τραγουδήσουν.

Μέχρι και οι διπλές γραμμές στους δρόμους. Ή το ποτάμι. Τα λουλούδια. Το καθετί κρύβει μέσα του ένα ταξίδι. Μια ξεχωριστή μελωδία. Σαν συμφωνία. Σαν μουσικό κομμάτι τόσο μοναδικό όσο και ο ήχος που ακούγεται απ'τα κατάβαθα της καρδιάς σου. (Αυτά, ξέρεις, είναι αλληλένδετα).

Ο κόσμος μας είναι φτιαγμένος με τόση ομορφιά. Κι όμως εμείς συχνά προτιμούμε να μένουμε στα επιφανειακά, τα συνηθισμένα. Συνήθως όχι από εκούσια, στενόμυαλη πεισμοσύνη...

Φίλε/η, έχουμε ξεχάσει πως είμαστε πλασμένοι για τα ωραία, τα όμορφα. Έχουμε

ξεχάσει να αναπνέουμε αληθινά. Έχουμε ξεχάσει να κοιτάζουμε τ'αστέρια. Ο Bill Watterson έχει πει κάτι πολύ εύστοχο: “Αν οι άνθρωποι κάθονταν έξω και κοιτούσαν κάθε βράδυ τ'αστέρια, πάω στοίχημα ότι θα ζούσαν τη ζωή τους πολύ πιο διαφορετικά”...

Χριστός ανέστη! Καλημέρα. Καλή αρχή σε ό,τι καλό κάνεις.

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr